

Sygn. akt V KK 433/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 lutego 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Henryk Gradzik (przewodniczący)

SSN Przemysław Kalinowski (sprawozdawca)

SSA del. do SN Jacek Błaszczyk

Protokolant Barbara Kobrzyńska

przy udziale prokuratora Prokuratury Generalnej Zbigniewa Siejbika,
w sprawie **K. S.**,

co do którego umorzono postępowanie o czyn z art. 657 § 4 k.k.s.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na rozprawie

w dniu 18 lutego 2015 r.,

kasacji, wniesionej przez Prokuratora Generalnego na niekorzyść obwinionego
od wyroku Sądu Okręgowego w Z.

z dnia 26 września 2014 r.,

zmieniającego wyrok zaoczny Sądu Rejonowego w N. z dnia 24 kwietnia 2014 r.

**uchyla zaskarżony wyrok i przekazuje sprawę K. S. do
ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Z.**

UZASADNIENIE

K. S. został obwiniony o to, że w dniu 15 czerwca 2012 r. przechowywał w sklepie w N. przy ulicy W. tytoń do palenia w ilości 2,8 kg o wartości rynkowej 1.002,00 zł, nieoznakowany polskimi znakami akcyzy, wobec którego nie został

uiszczony podatek akcyzowy w kwocie 1.645,00 złotych, a tym samym stanowiący przedmiot wykroczenia skarbowego z art. 63 § 7 k.k.s.

Sąd Rejonowy, po rozpoznaniu sprawy, wyrokiem zaocznym z dnia 24 kwietnia 2014 r.:

1. oskarżonego K. S. uznał za winnego popełnienia czynu opisanego w części wstępnej wyroku, wyczerpującego dyspozycję art. 65 § 4 k.k.s. i za to na podstawie art. 65 § 4 k.k.s. wymierzył mu karę grzywny w wysokości 500 (pięćset) zł,
2. na podstawie art. 29 ust. 1 k.k.s. w zw. z art. 49 § 1 k.k.s. i art. 49 § 3 k.k.s. orzekł przepadek poprzez zniszczenie dowodów rzeczowych opisanych w wykazie dowodów rzeczowych numer [...] pod pozycją numer 1 na karcie 15 akt,
3. na podstawie art. 118 § 1 k.p.w. oraz § 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 10 października 2001 r. w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wysokości opłaty za wniesienie wniosku o wznowienie postępowania w sprawach o wykroczenia (Dz. U. z 2001 r. Nr 118, poz. 1269) obciążył obwinionego zryczałtowanymi wydatkami postępowania w kwocie 100 złotych i wymierzył mu opłatę w kwocie 50 zł.

Powyższe rozstrzygnięcie zaskarżył obwiniony K. S. wnosząc o jego zmianę w części dotyczącej rodzaju orzeczonej kary.

Po rozpoznaniu apelacji wniesionej przez obwinionego, Sąd Okręgowy wyrokiem z dnia 26 września 2014 r., uchylił zaskarżony wyrok i na podstawie art. 51 § 2 k.k.s. umorzył postępowanie wobec obwinionego K. S., a kosztami tego postępowania obciążył Skarb Państwa.

Obecnie, Prokurator Generalny wniósł kasację od wyroku Sądu Okręgowego z dnia 26 września 2014 r., uchylającego wyrok zaoczny Sądu Rejonowego z dnia 24 kwietnia 2014 r.

Na podstawie art. 167a k.k.s. Autor kasacji zaskarżył powyższe orzeczenie w całości, na niekorzyść obwinionego K. S. Powołując się na przepisy art. 113 § 1 k.k.s. w zw. z art. 523 § 1 k.p.k., art. 526 § 1 k.p.k., art. 537 § 1 i 2 k.p.k. oraz art. 572 k.p.k., skarżący zarzucił rażące i mogące mieć istotny wpływ na treść

orzeczenia naruszenie przepisów prawa karnego procesowego i materialnego, a mianowicie art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s. oraz art. 51 § 1 i 2 k.k.s., polegające na niezasadnym uchyleniu wyroku zaocznego Sądu Rejonowego i umorzeniu postępowania o wykroczenie skarbowe stypizowane w art. 65 § 4 k.k.s. w oparciu o ujemną przesłankę procesową w postaci przedawnienia karalności wykroczenia w sytuacji, gdy karalność wykroczenia skarbowego jeszcze nie ustała.

W oparciu o tak sformułowany zarzut Autor kasacji wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja wniesiona przez Prokuratora Generalnego na niekorzyść K. S. okazała się zasadna i zasługiwała na uwzględnienie. Skarżący trafnie podniósł, że kwestionowane orzeczenie sądu odwoławczego jest wadliwe i zapadło z rażąco obrazą przepisów art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s. oraz art. 51 § 1 i 2 k.k.s.

Już po wydaniu wyroku w niniejszej sprawie Sąd Okręgowy dostrzegł i odnotował to w pisemnym uzasadnieniu, że swoje rozstrzygnięcie oparł na brzmieniu art. 51 § 2 k.k.s. w wersji obowiązującej przed datą wejścia w życie przepisów ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o zmianie ustawy - Kodeks karny skarbowy oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 178, poz. 1479). Powołany przepis stanowił wówczas, że w przypadku wszczęcia postępowania o wykroczenie skarbowe przeciwko sprawcy w okresie nieprzekraczającym roku od czasu jego popełnienia, karalność popełnionego przez niego wykroczenia skarbowego ustawała z upływem dwóch lat od popełnienia wykroczenia skarbowego. Okres ten w sprawie K. S. upłynął w dniu 15 czerwca 2014 r. Sytuację w tym zakresie zmieniła wspomniana nowelizacja Kodeksu karnego skarbowego. Ustawa nowelizująca m.in. przepis art. 51 § 2 k.k.s., weszła w życie z dniem 17 grudnia 2005 r. Stosownie do rozwiązań obowiązujących od tego momentu – zgodnie z art. 51 § 1 k.k.s. – nadal karalność wykroczenia skarbowego ustaje, jeżeli od czasu jego popełnienia upłynął rok. Natomiast, według art. 51 § 2 k.k.s. w brzmieniu obowiązującym obecnie, jeżeli we

wskazanym okresie wszczęto postępowanie przeciwko sprawcy, karalność popełnionego przez niego wykroczenia skarbowego ustaje z upływem 2 lat od zakończenia tego okresu.

Nie ulega wątpliwości, że w niniejszej sprawie nie doszło do przedawnienia karalności wykroczenia skarbowego, którego popełnienie zarzucono K. S. Postanowienie o przedstawieniu zarzutu popełnienia wykroczenia wobec obwinionego zostało wydane w dniu 7 sierpnia 2012 r. (k. 17) i ogłoszono je obwinionemu w dniu 15 marca 2013 r. (k. 31-32), a zatem przed upływem roku od czasu jego popełnienia. Zgodnie więc z dyrektywą wynikającą z art. 51 § 2 k.k.s., przedawnienie karalności tego wykroczenia skarbowego nastąpi dopiero w dniu 15 czerwca 2015 r. W istniejących realiach sprawy nie wystąpiły zatem przesłanki uzasadniające umorzenie postępowania przeciwko obwinionemu. Błędne zastosowanie przepisów o przedawnieniu karalności wykroczeń skarbowych było wynikiem pominięcia zmiany jaka nastąpiła w obowiązującym stanie prawnym. Uchybienie tego rodzaju ma charakter rażący, skoro podstawą orzeczenia sądu odwoławczego stał się przepis, który w tej postaci nie obowiązywał ani w chwili czynu, ani w momencie orzekania i nie miał zastosowania w niniejszej sprawie.

Opisane wyżej uchybienie miało też istotny wpływ na treść wydanego wyroku, bowiem spowodowało niezasadne umorzenie postępowania o wykroczenie skarbowe wobec K. S. Prawidłowa analiza stanu prawnego w zakresie przepisów dotyczących przedawnienia karalności wykroczeń skarbowych nie uzasadniała bowiem wydania orzeczenia o umorzeniu postępowania w tej sprawie z tego powodu.

Do zaistnienia wskazanego rażącego naruszenia prawa doszło na etapie postępowania odwoławczego, zatem to Sąd Okręgowy będzie zobligowany do ponownego rozpoznania sprawy obwinionego K. S. i uwzględnienia obecnie obowiązujących rozwiązań normatywnych.

Z tych wszystkich względów Sąd Najwyższy orzekł, jak w wyroku.